

**KARIN
SLAUGHTER
GEBROKEN
ENGELN**

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2025 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *We Are All Guilty Here*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Buro Blikgoed
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1764 8 (paperback)
ISBN 978 94 027 1825 6 (gebonden)
ISBN 978 94 027 1846 1 (limited edition)
ISBN 978 94 027 7427 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Madison Dalrymple leunde met haar schouder tegen de reuzeneik en probeerde haar paniek te beteugelen. Cheyenne was laat. Later dan laat. Zo hadden ze het niet afgesproken. Ze zouden elkaar uiterlijk om acht uur treffen in het park, onder de eik. Hoewel het al twintig over was, had Cheyenne zich nog niet laten zien, nog niet gebeld, nog geen berichtje gestuurd, en ze reageerde al evenmin op Madisons telefoontjes en berichtjes. Van alle stress en hitte zweette Madison als een otter. Haar shirt plakte tegen haar rug. Haar short zat opgepropt in haar kruis. Het zakje wiet dat ze van de oude Viespeuk had gekocht brandde zo ongeveer in haar voorzak.

Misschien was het niet zo'n goed idee geweest om in het park af te spreken, maar haar vader had hun niet veel keus gelaten. De vorige dag had hij Madison bij wijze van verrassing verteld dat ze met het hele gezin haar verjaardag op het vuurwerkterrein zouden vieren, alsof ze daarop zat te wachten. Vergeleken met zestien stelde vijftien niet zoveel voor, dus waarom ze met haar pa, haar stiefmoeder en haar janker van een halfbroertje werd meegesleept naar het park was haar een raadsel. Het stikte er van de muggen. Het eten was ranzig. De punch smaakte naar hoestsiroop. In afwachting van het vuurwerk vermaakten de meer dan tweehonderd mensen zich op het veld of in het meer, en Madison haatte ze allemaal.

'Cheyenne,' mompelde ze, terwijl ze haar blik over matjes en poedelpermanentjes liet gaan. 'Waar ben je?'

In elk geval ging de zon eindelijk onder. Die ochtend om tien uur was de temperatuur al naar de veertig graden gestegen. Het meer voelde warmer dan badwater. Haar zonnebrand was uren geleden al weggezweet.

Haar huid was gloeiend heet. Ze zag de hitte trillen boven het parkeerterrein op de heuvel. Auto's stonden dicht opeen in de parkeervakken. Fietseren waren achtergelaten op het trottoir en langs de trap. Iemand had de straatverlichting uitgedaan. Het vuurwerk kon elk moment beginnen. Het hele stadje deed alsof Independence Day van het allergrootste belang was, maar er was niemand die het verschil wist tussen de grondwet en de onafhankelijkheidsverklaring, en als de schoolband het volkslied speelde, werd de tekst grotendeels meegeneuried.

Het was gewoon een excuus om te zuipen en je vol te vreten zodat je even kon vergeten dat je gevangenzat in deze stinkende, vieze strontstad.

Ze klemde haar telefoon vast. Haar stiefmoeder had al twee keer gebeld om te vragen waar ze bleef, want ze wilde zo graag het gelukkige gezinnetje spelen, maar Madison wist dat het één grote show was. Ze deed alsof ze haar echte moeder was. Ze deed alsof ze niet stiekem de pest aan Madison had. Het ergste was nog dat haar vader deed alsof Madison het probleem was. Hoewel haar echte moeder pas acht jaar dood was, gedroeg hij zich alsof zijn vrouw nooit had bestaan.

'Godver,' vloekte Madison.

Ze ging dit niet door Hannah laten verpesten. Niet deze keer. Weer keek ze op haar telefoon om te zien hoe laat het was. Cheyenne was nu officieel zesentwintig minuten te laat. Madison haalde diep adem en zei tegen zichzelf dat zesentwintig minuten niks voorstelden. Ooit was Cheyenne een uur te laat geweest, voordat ze zich uiteindelijk door een onbekende auto voor Madisons huis had laten afzetten. Het was niet eens een Mustang of een Corvette geweest, maar een stationcar met achterop van die stripfiguurtjes van een moeder, een vader, twee kinderen en een hond. Hannah had de auto niet gezien, maar toen ze de verse zuigplek op Cheyennes hals in de peiling kreeg, had ze als de afkeurende stiefmoeder die ze was haar ogen dichtgeknepen, zo van: *Wat een hoer.*

'Madison?'

'Wat!' piepte Madison. Het zweet brak haar uit toen ze besepte dat haar naam was uitgesproken door de vrouw die al een eeuwigheid Hannahs beste vriendin was. Dat Emmy Clifton-Lang toevallig ook politieagent was, dreef haar paniek nog verder op.

'Wat ben je schrikkerig,' zei Emmy. 'Wat is er aan de hand, jarig jetje?'

'Niks.' Madison had bijna haar hand over het wietzakje in haar broekzak geslagen, maar ze hield zich op tijd in. 'Alles goed, hoor.'

'Je ziet er anders niet zo goed uit. Drink je wel genoeg water?' Emmy

nam haar hoed af. Ze had prachtige, natuurlijke krullen, maar die stak ze op in een knot, als een oud dametje, ook al waren Hannah en zij de vorige maand pas dertig geworden. ‘Het is hier warmer dan de meeste mensen doorhebben.’

‘Weet ik,’ zei Madison. Dacht Emmy nou echt dat ze stom was? ‘Daarom sta ik ook onder een boom. In de schaduw. In m’n eentje.’

Emmy negeerde de hint. Ze legde haar hand tegen de boom. ‘Ken je die uitdrukking: door de bomen het bos niet meer zien?’

Madison rolde met haar ogen. De laatste tijd gaf iedereen haar advies waar ze niet om gevraagd had. ‘Hoezo?’

‘Soms denk je dat je degene kent met wie je omgaat, zonder op de tekenen te letten die je vertellen dat zo iemand misschien niet het beste met je voorheeft.’ Emmy haalde haar schouders op. ‘Soms zie je het grote plaatje niet omdat je alleen maar oog hebt voor de kleine dingen, zoals lol hebben, stiekem het huis uit glippen en dingen doen waarvan je weet dat ze niet mogen. En dan word je op een dag opeens geconfronteerd met de gevolgen van je daden.’

‘O god,’ zei Madison kreunend. Ze wist maar al te goed waar dit riedeltje ‘Cheyenne Baker heeft een slechte invloed op je’ vandaan kwam. ‘Hannah moet zich met haar eigen zaken bemoeien, zeg dat maar, oké? En ook dat ze niet iedereen op me af moet sturen om met me te praten. Zo gauw ik kan, ben ik weg uit dit stomme gat.’

‘Snap ik,’ zei Emmy. ‘Maar het duurt nog even voor je gaat studeren. In drie jaar kan er veel gebeuren.’

‘Ja, hoor.’ Madison ging haar niet vertellen dat als alles volgens plan liep, Cheyenne en zij alleen nog maar de komende vier maanden hoefden uit te zitten, omdat ze daarna naar Atlanta zouden vertrekken, waar ze nooit meer last zouden hebben van allerlei mensen die hun de les kwamen lezen.

‘Als je het leuk vindt, wil ik je wel een keer op Mercer rondleiden,’ opperde Emmy. ‘Het is een prachtige campus. Ik heb het daar zo naar mijn zin gehad. En ik heb er fantastische mensen ontmoet.’

Weer rolde Madison met haar ogen. ‘Dat hele studeren boeit me niet, oké?’

‘Nu misschien nog niet, maar moet je horen. Volgend weekend zou je toch op Cole passen? Als je wat vroeger komt, kunnen we even praten over –’

‘Ik ben al laat,’ zei Madison op ijzige toon. ‘Ik had tien minuten geleden met Cheyenne afgesproken bij de SnoBall-kraam.’

‘Oké, maar nog heel even graag.’ Emmy pakte Madisons hand, wat raar was. Toen kneep ze in haar vingers. ‘Eén ding moet je goed weten – zou je allang moeten weten – namelijk dat Hannah echt van je houdt.’

Madisons hart sloeg een slag over. Ze voelde de warmte van Emmy’s hand om die van haar. Vreemd genoeg moest ze bijna huilen.

‘Ze heeft je zien opgroeien.’ Emmy glimlachte. ‘We hebben je allebei zien opgroeien. We houden allebei van je.’

Madison slikte de brok in haar keel weg. ‘Boeien.’

Ze trok haar hand los en liep weg bij Emmy met haar oudewijvenknot, haar stomme lach en haar stomme zoontje, dat op zijn elfde nog steeds naar tekenfilmmpjes voor kleuters keek.

Pas toen ze bij de tribune was aangekomen, veegde ze met de rug van haar hand langs haar neus. Weer keek ze op haar telefoon om te zien hoe laat het was, en opnieuw sloeg de paniek toe. Cheyenne was nu officieel eenendertig minuten te laat. Had zij het misschien verkeerd begrepen? Hadden ze misschien thuis afgesproken?

Ze schudde haar hoofd, want dat klopte niet. Ze had niets verkeerd begrepen. Ze hadden het plan tientallen keren doorgenomen, hadden de hele route zelfs met een stopwatch gelopen voordat ze hun fietsen hadden gepakt, omdat het veiliger voelde om de landweggetjes te nemen in plaats van door het centrum te gaan, waar een of andere bemoeial Cheyenne zou kunnen zien zodat haar alibi naar de klote was.

Madison popelde om Cheyenne te vertellen dat ze Emmy recht in haar gezicht had voorgelogen. Ze hadden niet bij de SnoBall-kraam afgesproken. Ze hadden onder de eik afgesproken, waarna ze zouden terugfietsen naar het huis van Cheyenne, waar ze de auto van Cheyennes vader gingen lenen en wat van zijn whisky achterover zouden drukken, en daarna zouden ze door de stad scheuren terwijl al die stomkoppen naar het vuurwerk keken. Ze had er zo vaak aan gedacht dat het bijna leek alsof het al gebeurd was: Mr Bakers splinternieuwe Jetta die met een noodvaart van ruim honderdzestig over Main Street zoefde, terwijl ze zelf boven het open dak uitstak, met haar armen wijd en de wind door haar haren en Rihanna die uit de speakers knalde.

Vier maanden. Daar moest ze zich nu op richten. Het plan ging door. Ze gingen hier echt weg. Het ging echt gebeuren. Ze hoefden het alleen maar tot eind oktober uit te zingen. Ze gingen liften naar Atlanta, waar ze in een suite in het Ritz-Carlton zouden logeren, viptickets voor Music Midtown zouden kopen en het met een stel oudere mannen zouden aan-

leggen om clubs binnen te komen. Uiteindelijk zouden ze met footballers trouwen en in villa's wonen.

Dat had Cheyenne tenminste allemaal zo bedacht, en net als in de onderbouw mocht Madison meedoen. Voor Madison was dat alles geweldig. Ze was nooit populair geweest. Ze had er nooit bij gehoord, was altijd te nerdy geweest of te raar. Tot Cheyennes vader zijn gezin vanwege een baan in de fabriek naar Clifton had verkast, wat Madisons leven totaal had veranderd. Voor die tijd had ze nooit in de problemen gezeten, nooit aandacht getrokken, nooit een grote mond opgezet, nooit make-up op gehad, zelfs nog nooit met een jongen gezoend.

Ze had net zo goed dood kunnen zijn.

Cheyenne had haar tot leven gewekt. Met haar kon je lol hebben en er nog mee weggkomen ook, wat Emmy Oudewijvenknot ook kletste. Van Cheyenne had Madison geleerd hoe ze haar lippen moest tuiten, een kleinemeisjesstem moest opzetten en zich dom moest voordoen zodat mannen het gevoel hadden dat ze grote, sterke beschermers waren en je vervolgens alles gaven wat je hartje begeerde.

Dat was Cheyennes geheime truc: mannen verleiden.

Jongens van hun eigen leeftijd waren freaks en stommelingen. Die wisten niet wat ze wilden of hoe ze het moesten regelen. Mannen waren anders. Ze luisterden naar je. Ze wisten wat je wilde, kochten spullen voor je, gaven je het gevoel dat je bijzonder was, zeiden de hele tijd dat je zo mooi was, waren blij je te zien en mopperden nooit wanneer je te laat of in een rotbui was. Volgens Cheyenne was zelfs de seks beter, maar dat wist Madison zo net nog niet. Ze had nog nooit echte seks gehad, had hooguit wat aftrekwerk gedaan, maar dat was vooral saai en plakkerig geweest en veel minder spannend dan Cheyenne het deed voorkomen.

'Kom op, Shy,' fluisterde Madison. 'Waar zit je in godsnaam?'

Iemand duwde tegen haar aan. Een troep kinderen in natte zwemkleding rende naar de tafels met hapjes. Ze keek omhoog. Het licht was minder fel, alsof iemand de zon had gedimd, en opeens viel de schemering in. Rook wolkte omhoog vanaf de grills, waar hotdogs en hamburgers waren ge-roosterd voor het publiek. De kerkdames zetten cupcakes met sterretjes klaar en haalden kleffe aardappelsalade en sperziebonenschotels weer weg. Madison liep naar de voorkant van de tribune en speurde de mensenzee af, die zich uitstrekte tot aan het meer, op zoek naar Cheyennes donkere stelhaar.

De enige die ze zag was de ouwe sheriff Gerald Clifton, die te veel ruim-

te in beslag nam op een stel dekens, die zijn vrouw al bij het krieken van de dag had uitgespreid om maar de beste plek in te pikken. Pal in het midden van het veld. Niet te dicht bij het meer, niet te ver van de mobiele wc's. Iedereen benaderde de sheriff alsof hij van koninklijken bloede was, wat hij misschien ook wel was, want het hele district was genoemd naar zijn over-over-en-nog-wat-overgrootvader. Emmy was een van zijn hulp-sheriffs. Zijn vrouw gaf les in de onderbouw. Zijn zoon in de bovenbouw. Zijn broer was de baas van de fabriek. Zijn tweehonderd jaar oude zus bespeelde het orgel van de Second Baptist Church. Het stikte in het district van de Cliftons, neven en oudooms en veel te veel tantes. Madisons vader grapte altijd dat iedereen die geen Clifton was voor de Cliftons werkte of weleens door een Clifton was gearresteerd.

Plotseling kwam er een duistere, misselijkmakende gedachte bij Madison op.

Misschien ging die stomme bomen/bos-preek van Emmy wel over iets specifiek.

Misschien was Cheyenne gearresteerd. Misschien zat ze nu in de cel.

Weer speurde Madison wanhopig het publiek af. Ze zag Emmy, die met haar man sprak. Of liever gezegd tegen hem tekeering, zo leek het tenminste. Ze priemde met haar vinger tegen Jonahs borst, alsof het een mes was waarmee ze hem wilde steken. Er moest hier ergens nóg een smeris rondlopen. Madison draaide rond in een wanhopige poging de andere hulpsheriff te vinden. Ze slaakte een diepe zucht toen ze Brett Temple bespeurde in de lange rij voor de wc's. Zelfs zij zag dat hij maar een beetje stond te lanterfant. In plaats van alert te zijn op moeilijkheden frunnikte hij aan zijn breedgerande hoed. Madison zag een felrode streep over zijn nek lopen, daar waar hij verbrand was.

Weer haalde ze diep adem in een poging rustig te worden. Opnieuw liet ze haar blik over de mensenmassa gaan, speurend naar Cheyenne. Nog steeds geen teken van haar, maar nu dook Hannah als een prairiehond tussen de mensen op. Zoekend keek ze naar de groep jongens en meiden die cupcakes aten, waarschijnlijk om Madison te vinden zodat ze een volmaakte gezinsfoto konden maken om op Facebook te posten.

Met een zelfgenoegzaam lachje verschool Madison zich achter de oude Mr Singh van de ijzerwarenwinkel. Hannah droeg een gestreept haltertopje, dat drijfmat was van het zweet. Haar tepels staken als gummetjes naar voren, wat Cheyenne hilarisch zou hebben gevonden, want Hannah liep altijd te zeuren dat Cheyenne te veel bloot liet zien.

Madison keek op haar telefoon. Negendertig minuten te laat. Dit duurde veel te lang. Cheyenne had gezegd dat het plan niet gevaarlijk was, maar eigenlijk was het heel gevaarlijk. Wie anderen besodemieterde, moest niet verwachten dat die het erbij lieten zitten. En al helemaal niet als ze van het soort waren dat zij hadden besodemieterd.

Zonder na te denken speurde Madison weer naar Emmy. Die zag je moeilijk over het hoofd in haar strontbruine uniform. De ruzie met Jonah was voorbij. Emmy liep de heuvel op in de richting van de tribune. Ze had haar hoofd gebogen. Haar gezicht ging schuil achter de brede rand van haar hoed. Haar vuisten had ze gebald. Mensen keken haar na, fluisterden over haar ruzie met Jonah.

Zo ging dat nou eenmaal in North Falls, iedereen stak zijn neus in je zaken. Er was niemand die niet op de hoogte was van Emmy's levensverhaal: haar geboorte, dat ze opgescheept had gezeten met die kneus van een oudere broer, dat ze de school had vertegenwoordigd bij de spellingwedstrijd van de staat, dat ze was gaan studeren, met haar jeugdvriendje was getrouwd, een zoon had gekregen, op het politiebureau was aangenomen en ervan overtuigd was dat haar loser van een echtgenoot ooit een beroemde muzikant ging worden, terwijl het hele stadje wist dat hij het grootste deel van de dag wiet rokend op de bank doorbracht, in het huis waarvan Emmy de hypotheek betaalde.

Cheyenne zei altijd dat Emmy haar schoonheid verspilde door bij de politie te werken, maar het was een feit dat ze een prima agent was. Ze was heel anders dan haar vader, die je ouders op hun werk belde als hij je ergens zag waar je volgens hem niet hoorde te zijn. Of dan Brett Temple, die niets liever deed dan de eikel uithangen. Ooit had Emmy Madison op roken betrapt, maar het enige wat ze had gezegd was dat ze de sigaret moest uitmaken. Ze had haar niet aan Hannah verraden en was niet bij haar vaders winkel langsgegaan om even met hem te praten, wat makkelijk zat zou zijn geweest, want die winkel bevond zich recht tegenover het politiebureau.

Je kon Emmy dus wel vertrouwen.

Met ineengeslagen handen wachtte Madison tot Emmy boven op de heuvel was aangekomen. Ze probeerde een verhaal te verzinnen. Iets wat niet helemaal maar toch enigszins waar was. Iets wat hen uit de problemen zou helpen, want ze was bang dat ze misschien, waarschijnlijk, dik in de problemen zaten. Of in elk geval Cheyenne, want die kwam vaak te laat, maar nooit als het om zoiets als dit ging. Ze hadden geoefend. Ze hadden

met alle mogelijkheden rekening gehouden. Er was maar één verklaring: er was iets ergs gebeurd.

Net toen Madison haar mond wilde openen, keek Emmy op.

‘Niet nu,’ zei ze afgemeten. De tranen stonden in haar ogen. Haar neus was rood, maar niet van de zon.

Er zat voor Madison niets anders op dan een stap opzij te doen. Ze volgde Emmy tot achter de tribune, zag hoe ze zich aansloot in de rij voor een mobiele wc, naar binnen ging en de deur achter zich dichttrok.

‘Shit,’ mompelde Madison.

Wat nu?

Ze zag hulpsheriff Temple nog steeds met zijn hoed spelen. Hij was wel de allerlaatste die ze om hulp zou vragen. Hij was niet alleen een eikel, maar ook zo vals als de neten.

Weer keek ze omhoog, naar de hemel, alsof ze daar het antwoord kon vinden. Het zonlicht was opnieuw een paar watt gedimd. De sterren waren vage lichtpuntjes. Ze keek naar de oude eik. Er was niemand. Voor de zoveelste keer liet ze haar blik over de menigte gaan, tot aan het meer. Zwemmers kwamen uit het water, droogden zich af en liepen naar hun plek op de heuvelhelling. Nog even en het zou aardedonker zijn. Er hing opwindning in de lucht. Iedereen zat te wachten tot het vuurwerk begon.

Ze keek hoe laat het was. Nu was Cheyenne zevenenveertig minuten te laat. Ze kwam niet meer. Er moest iets vreselijk mis zijn gegaan.

Ze moest haar zoeken.

Er was nog net genoeg licht om haar fiets terug te vinden. Met een zekere doelbewustheid liep ze even later de trap naar het parkeerterrein op. Haar fietsbanden stuiterden over de treden omhoog. Eenmaal boven speurde ze het terrein af voor het geval Cheyenne een vent met een fles of een waterpijp tegen het lijf was gelopen. De auto’s stonden zo dicht op elkaar geparkeerd dat ze er niet tussendoor kon met haar fiets en gedwongen was het trottoir te volgen dat evenwijdig liep aan de eerste rij.

Nu moest ze zelf een plan bedenken.

Ze zou haar fiets over het gele afzetlint tillen dat mensen ervan moest weerhouden het sportveld naast het parkeerterrein op te rijden. Dan zou ze de heuvel af gaan, naar Long Street, linksaf naar Carver, en ten slotte zou ze het grote terrein met de vijver oversteken naar de landweggetjes. Precies tegen de route in die Cheyenne had moeten nemen. Misschien had ze een lekke band gekregen. Misschien had ze iets gebruikt en was ze te

stoned geweest om iets anders te doen dan languit op haar rug naar de hemel kijken.

Net toen Madison op haar fiets wilde stappen, hoorde ze de eerste knetterende flits. Het vuurwerk was eindelijk begonnen. Het werd afgestoken vanaf de overkant van het meer, ver van het publiek. Madison hoorde een zacht gefluit en zag één helderwitte streep naar de nachthemel vlammen, die vervolgens in duizend speldenprikjes explodeerde. Ze hoorde geklap en geschreeuw toen de sterretjes als minislangetjes knisperden en sisten en ten slotte langzaam doofden.

Even bleef het stil. Toen klonk er weer geknetter. Weer dat zachte gefluit. Weer een vuurstreep, ditmaal gevolgd door een bal van wervelend blauw en wit, de kleuren van de schoolmascotte. Onder het gejuich van de menigte ging een derde stuk vuurwerk de lucht in, dat luid zoemend rondtolde tot er een smiley verscheen.

Heel even vergat Madison haar zorgen. Onwillekeurig werd ze door verwondering gegrepen. Toen ze klein was, toen haar moeder nog leefde, voordat Hannah hun leven was binnengedrongen, gingen ze op Independence Day altijd met het gezin naar het vuurwerk kijken, alleen zij drieën. Haar moeder nam dan een taartje en chocolade-ijs mee voor haar verjaardag. Haar vader ging met haar zwemmen in het meer. Wanneer het vuurwerk begon, sloeg hij zijn arm om Madisons schouders zodat ze niet bang hoefde te zijn. En dan benoemde hij alle soorten vuurwerk. De crossette met sterren die in vieren spleten en elkaar kruisten. De diadeem met zijn stilstaande sterren in het midden. De halovormige ring met smileys. De lange cilinder van een Romeinse kaars, of de vuurwerkcake met bijna duizend shots, wel vijf Romeinse kaarsen bij elkaar. En dan waren er nog de bloemen – het wilgenroosje, de pioenroos en haar lievelings, de chrysantheem – allemaal kleurige, adembenemende explosies.

Adembenemend waren ze nog steeds.

Madison veegde langs haar ogen, boos op zichzelf omdat ze moest huilen. Ze had tegen Hannah gezegd dat ze te oud was voor vuurwerk, maar eigenlijk miste ze het gevoel dat ze kreeg als haar vader zijn arm om haar schouders sloeg en haar lekker veilig dicht tegen zich aan drukte. Bij elk ‘o’ en ‘a’ van het publiek, bij elke luide knal die tot in haar keel doortrilde, dacht ze aan alles wat ze kwijt was.

Ze ging zo op in haar verdriet dat ze het nauwelijks merkte toen een auto het parkeerterrein op draaide. Het duurde even voor haar ogen zich aan het donker hadden aangepast. De koplampen waren uit. Ze kon de

bestuurder niet zien toen hij langs de eerste rij reed. Hij stopte niet. De remlichten bleven uit toen de voorwielen over de stoeprand hobbelden en door het gele afzetlint braken. Pas toen een nieuwe explosie het veld in al zijn groene glorie verlichtte, besepte ze wat ze zag.

Cheyenne!

Eindelijk, godzijdank, ze was er.

Madisons kreet van opluchting ging over in een geschrokken lachje. Nog even en Cheyenne reed de kostbare, splinternieuwe Jetta van haar vader over het voetbalveld. Ze had haar kenmerkende neonblauwe fiets in de kofferbak geschoven. De felroze glitterkwasten aan de handvatten zwaaiden heen en weer. De spaakkralen fonkelden als kerstboomlampjes. Ze had de klep niet stevig genoeg vastgebonden, want hij floepte open toen de achterwielen over de stoeprand reden en klapte zo hard op de fiets dat Madison het metalige geknerp boven het laatste geknetter van een gele pioenroos uit kon horen.

‘Shy!’ Met haar fiets naast zich en over het stuur gebogen rende Madison achter de auto aan. Ze zag de remlichten opglorieien toen Cheyenne het midden van het voetbalveld naderde. Ze durfde het afzetlint niet op een nieuwe plek te doorbreken. Op een sukkeldrafje ging ze naar de plek waar Cheyenne het al doorbroken had. Haar tanden klapperden toen ze de fiets over de stoeprand liet hobbelen. Ze beet per ongeluk op de binnenkant van haar wang, maar ze was zo opgetogen dat ze de pijn nauwelijks voelde.

Weer typisch Cheyenne. Ze had het plan dus gewijzigd zonder het haar te laten weten. Ze had besloten eerst de Jetta en de whisky te halen en elkaar dan in het park te treffen – wat veel slimmer was. Daar hadden ze eerder aan moeten denken. Waarom zouden ze dat hele eind teruggaan als Cheyenne op weg naar het park ook even langs haar huis kon gaan?

Aan de rand van het veld bleef de auto staan, met de voorkant naar een groepje bomen. Madison hoorde de motor stationair draaien. Ze begon weer te huilen, dit keer van opluchting. Nu pas durfde ze toe te geven hoe doodsbenauwd ze was geweest. Cheyenne had gezegd dat het uitvoeren van het plan een makkie zou zijn, maar niets was ooit een makkie. Vooral niet als Cheyenne erbij betrokken was. Ze kon mensen het bloed onder de nagels vandaan halen. Madison had het talloze keren zien gebeuren. Een grote bek opzetten tegen een leraar, de rector op de kast jagen, tekeergaan tegen een winkelbediende, zo hard schreeuwen tegen haar moeder, haar vader of haar zusje dat haar moeder op een keer – en vast niet voor het

eerst – haar hand naar achteren had gezwaaid om Cheyenne met een klap het zwijgen op te leggen.

‘Shy!’ riep Madison weer, maar haar stem ging verloren in het *pop-pop-pop* van een chrysant die openbloeide in felle tinten paars, groen en wit.

Ze liet haar fiets op de grond vallen en legde de laatste paar meters rennend af. De rappe *pops* waren nu zo luid dat ze ze voelde knetteren in haar kiezen. Door het stroboscooplicht kreeg elke beweging iets schokkerigs. Ze stak haar hand uit en greep het achterwiel van Cheyennes fiets. De ketting lag eraf en was als een afgedankte armband over de spaken gedrapeerd.

Het werd aardedonker.

De chrysant was uitgebrand. In de stilte kon Madison haar eigen gejaagde ademhaling horen – tot haar gehijg werd overstemd door weer een zacht gefluit, gevolgd door zo’n luid gesnor dat haar trommelvliezen ervan trilden. Ze keerde zich naar het meer toe en zag twee lichtsporen het donker in zoeven, beide weerspiegeld in het wateroppervlak. Toen hoorde ze de opeenvolging van keiharde knallen en zag ze een explosie van enorme slierten in de vorm van twee gigantische palmen naar beneden vallen.

Het gebulder van de menigte stierf weg. Het gepop en geknetter, het gesis en geknisper.

Toen klonk er een ander geluid. Heel zwak, maar wel hoorbaar. Veel dichterbij dan het publiek. Bijna nog dichterbij dan haar eigen hijgende adem.

Zacht gejammer.

Madison keek in de kofferbak. In het felle licht van de palmen sprong elk detail eruit. Het neonblauwe frame van de fiets. Het verbogen achterwiel. De kapotte ketting. Het blauwe zeildoek waarmee de kofferbak was bekleed. De uitgerekte waslijn die aan de klep hing.

De van angst vervulde blik in Cheyennes ogen.

‘O,’ fluisterde Madison.

Het was niet de Jetta van Mr Baker.

De hemel werd donker. Weer een korte pauze.

Hoewel Madison even verblind werd, kon ze Cheyenne nog steeds zien daar in de kofferbak. Vastgeklemd onder de fiets. Haar ogen opengesperd. Doodsbang. Tijd om na te denken was er niet. Ze moest handelen. Ze wrikte de fiets uit de auto, smiet hem op de grond, greep Cheyennes arm en probeerde haar uit de kofferbak te helpen.

Weer een zacht gefluit. Weer een spoor van vuur. Weer een explosie van verblindend licht.

Madison verstijfde. Met haar hand nog om Cheyennes arm geslagen liet ze de waarheid in al haar angstaanjagende tinten tot zich doordringen. Felrode steekwonden. Roestkleurig opgedroogd bloed. Het wit van Cheyennes ogen bezaaid met roze speldenprikjes. Haar mond was dichtgetapet. Haar neus leek gebroken. Haar shirt was gescheurd. Over haar borst liepen nog meer vegen bloed, dat zich had verzameld in de bovenkant van haar bh. Haar polsen waren samengebonden. Ze had haar benen opgetrokken. Haar enkels waren vastgebonden. Vanachter de tape probeerde ze te schreeuwen. Ze wrong zich in bochten om los te komen, smeekte Madison om op te schieten, om haar alsjeblieft te helpen.

Het was op dat moment – eerder een echo dan een korte stilte – dat Madison zich herinnerde wat Emmy tegen haar had gezegd.

Door de bomen het bos niet meer zien.

Richt je aandacht even niet op Cheyenne, die daar vastgebonden in de kofferbak ligt.

Richt je aandacht op de man die haar erin heeft gelegd.

De volgende explosie was zo luid dat Madisons tanden pijn deden. Ze voelde dat haar kaak verstrakte, haar spieren zich spanden, ze voelde de angst door haar lichaam stromen. Het felle ontvlammen van een chrysanthe zette de hele lucht in lichterlaaie.

Madison draaide zich om. Ze zag het gezicht van de man, toen –
Duisternis.